

[Indenrigsministeren.]

besvare dette Spørgsmaal i Folketinget, og da det, man siger i Tingene, som bekendt bliver trykt i Rigsdagstidende, har jeg ment, at jeg ved denne Lejlighed kunde besvare det stillede Spørgsmaal.

Forespørgselen blev begrundet med, at det ikke var i Overensstemmelse med Indkvarteringslovens Formaal, at det offentlige skulde benytte sig af Loven til at fremskaffe Kontorlokaler til offentlige Institutioner.

„Vesterport“ blev i første Omgang helt beslagnet af Værnemagten den 23. September 1944. Ved Kapitulationen blev Bygningen den 8. Maj 1945 overtaget af Frihedskæmperne, og senere rykkede ogsaa Navy Mission derind. Frihedskæmperne forlod Bygningen den 20. Juli 1945, og allerede forinden havde en Del Englændere forladt den.

Den 29. Juli 1945 blev der givet Bygningens Administrator Meddelelse om, at Ejendommen i Henhold til Indkvarteringslovens Regler vilde være at betragte som beslagnet til Brug for offentlige Formaal. Jeg gjorde, da jeg forelagde Indkvarteringslovsforslaget, opmærksom paa, at Lovens Formaal i første Omgang var at skaffe Lokaler til de engelske Tropper, men at de ekstraordinære Tider vel ogsaa kunde bevirke, at det blev nødvendigt at anvende Bestemmelserne til at skaffe fast Ejendom til andre Formaal.

Det nedsatte Folketingsudvalg forhandlede med mig om enkelte Punkter i Loven. Herunder gjorde jeg gældende, at Beslagnelse paa Grund af de særlige Forhold kunde tænkes foretaget til følgende Formaal: Flygtningenes Indkvartering, den danske Hær og Flaade, Politi- og Fængselsvæsenet, særlige Grene inden for den civile Administration, og herunder blev blandt andet Post- og Telegrafcensuren nævnt.

I „Vesterport“ har i Dag følgende Institutioner til Huse: 1) Post- og Telegrafvæsenets Censureringskontor. 2) Hærens Efterretningsvæsen (baade dansk og engelsk). 3) Afdelinger af Rigspolitiet. 4) De særlige Statsadvokaturer, det nye Ankenavn for Straffesager samt Tjenestemandstolen og Tjenestemandskommisionen. De to sidste Institutioner har faaet Lokaler i „Vesterport“ efter Departementschef Kofoeds udtrykkelige Anmodning. 5) Statens Ligningsdirektorat, der dog havde indledet Forhandlinger om Lejemaal af et meget stort Antal Lokaler i Bygningen. Det vil altsaa sige, at man faktisk har respekteret

Ligningsdirektoratets paatænkte Lejemaal. 6) Den tidligere omtalte engelske Afdeling, Navy Mission. 7) Stueetagen er for Tiden delvis i Brug som Udstillingslokale, men ventes frigivet til de tidligere Lejere, naar Udstillingen ophører.

Det er herefter udelukkende Institutioner, som paa Grund af de særlige ekstraordinære Forhold har maattet udvide stærkt, eller som er opstaaet som Følge af de særlige Forhold, der har til Huse i „Vesterport“, og der kan derfor næppe rejses nogen berettiget Kritik af den stedfundne Benyttelse. Saafremt denne forlangtes standset, maatte meget vigtige Statsfunktioner formentlig indstille Virksomheden, da andre Lokaler umuligt kan fremskaffes. Hertil kommer, at de tidligere Lejere næsten alle har skaffet sig andre Lokaler, ligesom de jo ogsaa har faaet Erstatning for deres Tab.

Det eneste af disse Lejemaal, som jeg synes muligvis kunde anfægtes, er Statens Ligningsdirektorats, og det har vi faktisk ikke beslagnet Ejendommen til, men jeg betragter det som en frivillig Overenskomst med vedkommende Ejer, altsaa en frivillig Lejeraftale.

Med disse Ord skal jeg anbefale det Lovforslag, som her er til første Behandling, til velvillig Behandling i det høje Landsting.

Bender: Selv om den bestaaende Huslejelovgivning maa siges at have en udpræget social Karakter, er det dog saaledes, at denne Lovgivning ikke indeholder nogen Bestemmelse, der tager Sigte paa offentlig Kontrol med, til hvem ledige Beboelseslejligheder udlejes, naar lige undtages Bestemmelsen i § 73 om enlige Personer. En medvirkende Aarsag til nærværende Lovforslags Fremkomst kan da siges at være manglende Bestemmelser i den bestaaende Huslejelovgivning, og det var derfor formentligt ikke unaturligt, om der ved en eventuel Revision af denne Lovgivning søgtes indført Bestemmelser i Loven, som gjorde det muligt for det offentlige i givne prekære Situationer at gribe ind paa hensigtsmæssig Maade.

Om det foreliggende Lovforslags Nødvendighed kan der formentlig ikke herske Tvivl efter den Boligmisère, som Krigsaarene efterhaanden har bragt os ind i. Ikke mindst for de større Byers Vedkommende er Bolignøden en uhyggelig Kendsgerning, som i Særdeleshed rammer den mindre bemidlede Del af Befolkningen og haardst Familier med Børn. Derfor